

ΧΡΟΝΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

(Από Πέμπτη σε Πέμπτη)

— Οι υπαξιωματικοί που ἀνέκουνε στὰ διάφορα στρατιωτικά σώματα τῆς Ἀθήνας, νομίζοντας πὼς ἀδικιοῦνται μὲ κάποιο νομοσχέδιο, σκεπτικὸ μὲ δαύτους, πού ὑπεβλήθηκε στὴ Βουλὴ, πῆγαν ὅλοι μαζωμένοι στὴ Βουλὴ τὴν περασμένη Πέμπτη καὶ θελήσανε νὰ δώσουνε μιὰ ἀναφορά, ὡς εἶδος διαμαρτυρίας, στὸν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς. Ὁ κ. Πρόεδρος χαραχτήρισε τὴν πράξη τους γι' ἀντιπειθαρχικὴ καὶ δὲ θέλησε νὰ δεχτεῖ τὴν ἀναφορά τους. Τὸ Ὑπουργεῖο διάταξε ἀναρίσεις κ' ἔχει σκοπὸ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς πρωταίτιους. Ὡστόσο γράφτηκε πὼς ἡ Κυβέρνηση ἀποφάσισε νὰ διορθώσῃ τὸ νομοσχέδιο μὲ τρόπο πού νὰ ἱκανοποιῶνται οἱ υπαξιωματικοί.

— Ἐντεκα ναυτικὰ νομοσχέδια σκοποῦνται τὴν βελτίωσιν τῶν ναυτικῶν πραγμάτων ὑπόβαλε στὴ Βουλὴ τὴν περασμένη Πέμπτη ὁ κ. Ἐμπειρίκος. Ὁ βουλευτὴς καὶ ἁξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ κ. Μισούλης ἐσκέπασε τὰ χάλια τοῦ ναυτικοῦ μας κ' ὑποστήριξε μὲ γεγονότα πὼς οὔτε καράβια, οὔτε ναῦτες τῆς προκοπῆς ἔχουμε.

— Τὸ περασμένο Σαββατοβράδυ φύγαν ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ χήρα Αὐτοκρατορίσσης τῆς Ρουσίας.

— Λένε πὼς θῆξουμε γλήγορα κ' ἔχταχτη σύνοδος τῆς Βουλῆς, ἀφοῦ τούτῃ ἡ Σύνοδος σήμερ' ἀδριο τελιώνει.

— Τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ στρατοῦ θὰ γίνουμε φέτος τὸ Σεπτέμβριον καὶ θὰ βαστήξουν ἀπὸ τὴ 1 Ἰσάμειος 21 τοῦ ἴδιου μηνός. Στὰ γυμνάσια θὰ λάθουνε μέρος τέσσαρες ἡλικίες ἐφεδρείας, τοῦ 1899, 1902, 1904 καὶ 1906, εἰδὼν ἀπὸ κείνους πού ὑπερετήσανε στὸ ἱππικὸ, πυροβολικὸ καὶ μεταγωγικόν.

— Τὴν Τετάρτῃ στίς 4 τὰ μεσημέρια ἔγινε στὴν Ἀκαδημία ἡ πρώτη συνεδρία τοῦ Ἀ' Πανελληνίου γιαιτρικοῦ συνέδριου γιὰ τὴν συμμαχίαν.

— Ἡ Βουλὴ δὲ συνεδρίασε τὴν Τρίτῃ, γιὰτὶ, καθὼς γράφανε οἱ φημερίδες, οἱ βουλευτὰδες θέλουνε νὰ ξαναγκάσουν τὴν Κυβέρνηση, κωλυσιεργώντας, νὰν τοὺς καλέσει μιὰ ὥρ' ἀρχήτερον κ' ἔχταχτη σύνοδος.

μιὰ ἀνδρία ἀκατάσχετη ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου γιὰ ὅλη τὴν Ἀγάπην πού εἶχα γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Βίβλια θάχε μεγάλη ὑπομονὴ γιὰ νὰ μὲ ἀνέχεταί ἀκόμη. Καὶ μοῦ ἤθελε νὰ τοῦ πῶ: Πήγαινε καὶ μὴν ἐλατρώσεις. Ἐδῶ τίποτε δὲ σὲ κρατεῖ, γιὰτὶ τίποτε δὲν ἔχουμε κοινόν. Τὰ μονομυστία πού πηγαίνουμε δὲ βγαίνουνε στὸν ἴδιον δρόμον.

Καὶ σήμερ' ἀγαποῦσε καὶ στεκόμουν σὰν ἀφαιρέμενη καὶ δὲ μὲν πέρασε ἡ σκέψις νὰ τονερωτήσω σὰν ἄλλοτε, γιὰτὶ σήμερ' ἤξερα τί θὰ μ' ἀπαντοῦσε....

20 τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἡ ψυχὴ μου ἀγωνιᾷ. Τρέμω σὰ σκεφτῶ πὼς κάθε χαρὰ δὲ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πολὺ κ' ἐπίμονα καὶ τρομαγμένα τὰ μάτια μου μέρα νύχτα κοιτάζουσι τὸν ἀνέφελο οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας μου καὶ περιμένουνε νὰ δοῦνε ἀπὸ πού θὰ φανεῖ τὸ πρῶτο σύγνεφο τῆς δυστυχίας!

Ἀπὸ πού; Καὶ τρέμω καὶ λυγίζω καὶ κλειδὼ τὴν ψυχὴ μου στὸ μυστηριώδες φόβο τῆς Μοίρας καὶ δὲν τὴν ἀφίνω νὰ ριχτεῖ ἀξέγναιστη στὰ πανηγύρια τῆς Ζωῆς!

Δὲ μ' ἀγαποῦσε, κ' ἐλπίζα νὰ γκνηθῶ καὶ γογάτιζα, καὶ παρακαλοῦσα, κ' ἐκλαιγα: «Λίγη ἀγάπη, λίγη ἀγάπη»...

Καὶ ξημέρωσε ἡ χαρὰ μου τῆς χαρᾶς μας κ' ἡλιος ὁρμητικὸς ὁ πόθος μου μ' ἔλυσσε καὶ μὲ σκέπασε ὅλη, ὁλόχρυσος καὶ ζεστός καὶ χαρούμενος. Καὶ φοβόμην καὶ τρέμω σὰ νοιώθω τίς ἀχίνες του νὰ μπαίνουνε στὸ αἷμα μου νὰ τὸ δυναμώνουνε, καὶ τρομαίω σὰ νοιώθω τὴν ψυχὴ μου νὰ ξεπετᾷ πρὸς ἄσπερον, καὶ φοβόμην σὰν κοιτάζω μέσα μου καὶ δὲ βρίσκω πιά τὸν Ἀνθρωπὸ μου νὰ γελᾷ καὶ νὰ μὲ περιπαίζει. Καὶ βαζῶ τὰ χέρια μου στὰ μάτια του μπροστὰ καὶ τοῦ τὰ κλειδὼ γιὰ νὰ μὴ βλέπω ἐκεῖ μέσα τὴν Εὐτυχίαν μου! Καὶ τοῦ σφαλῶ τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τὴν ἀγάπην του, καὶ σφαλῶ τ' αὐτιά μου νὰ μὴν ἀκούω τὸν ὕμνον τὸ χαρμόσυνο τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ χεῖλη του. ὦ, φοβόμην...φοβόμην...

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἐπειδὴ πολλοὶ φίλοι μᾶς ρωτᾶνε, ἀναγκάζομαστε νὰν τὸ δηλώσουμε ἄλλῃ μιὰ φορὰ, στίς τόσες πού ἴσαμε τώρα τὸ δηλώσαμε, πὼς ὁ «Νουμᾶς» εἶναι λεύτερο βῆμα τόσο γιὰ τὰ πολιτικὰ δοῦ καὶ γιὰ τὰ φιλολογικὰ ζητήματα. Ἔτσι καὶ οἱ κριτικὲς τοῦ κ. Πέτρου Βασιλικοῦ, ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀτομικὴ γνώμην τοῦ ἴδιου καὶ ὄχι τὴν γνώμην τοῦ Νουμά, τοῦ σύνολου δηλ., γιὰτὶ δὲ μιλάμε γενικὰ γιὰ τὸ Νουμά, τὸ σύνολο τῶν συνεργατῶν μας λογαριάζουμε καὶ ὄχι τὸν ὄνομα τοῦ ἐκδότη του. Ὁ ἐκδότης του, σὰν κάθε ἄλλος συνεργάτης του, ἀτομικὴ γνώμην μπορεῖ νὰ ἔχει καὶ αὐτός, καὶ ὄχι γενικῇ.

— Ἡ συνέχεια τοῦ ἔργου τοῦ κ. Κωστή Παλαμά γιὰ τὸν ποιητὴ Swinburne ἔμεινε γιὰ τὸ φύλλο τῆς ἑλλης Κεριακῆς μὰ μὲ τίς «Λιγούλες γραφές» τοῦ Ἰζίου.

— Ἀπὸ τὸ ἴδιο φύλλο θάρχησιν καὶ τὴ «Τζοκόντα» τοῦ Ντ' Ἀνούντζιο μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ν. Ποριώτη.

— Στίς «Ἀθήναι» τῆς Τετάρτης δημοσιεύθηκε κάποιο γράμμα ἐνδὲς Γερμανοῦ καθηγητῆ γιὰ τὴν ἔρημν τὴν καθαρεύουσα. Ἀξίζει νὰκούσῃ καὶ αὐτὴ ἡ χιλιοκατατραγμένη ἔναν καλὸ λόγον. Δὲ βιάφται.

— Στὸ «Μέλλον» ἀρχίθησε νὰ δημοσιεύεται ἓνα τρίπρακτο σοσιαλιστικὸν δράμα «Τὸ μεγάλο βράδι» τοῦ Πολωνοῦ συγγραφέα Leopold Kampfe, μεταφρασμένο ἀπὸ δύο νέους, τοὺς κ. κ. Ζ. Ασράκη καὶ Θεωνάκη Δροσόπουλον.

— Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς, ὁ κ. Ζήνωνας Ασράκης, τυπώνει σὲ λίγο σὲ βιβλίον καὶ τὰ «Ἰδιαιτὰ ἐνδὲς νέου»—μιὰ πρωτότυπη κοινωνικὴ μελέτη του.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Στὸν Πειραιῶν. Δὲ βράβηκες, χριστιανέ, πιά μ' αὐτὸ τὸ πλῆτον;—κ. Α. Β. Στ. στὸ Βατούμ. Λάβαμε τὴν βιογρ. τοῦ Γ. Φ.—κ. Χ. Χ. στὰ Χανιά. Λάβαμε τὸ Κατ. καὶ τὸ ἔργο. Θὰ μποῦνε καὶ τὰ δύο στὸ φύλλο τῆς ἑλλης Κεριακῆς.—κ. Μ. Ζωγ. Πολὺ καλὸ τὸ «Ἰδιαιτὰ». Θὰ

Δὲν ἐλπίζω πιά τίποτε. Κρίμα πού δὲν ἐλπίζω! Ἀλλοῖμονο σ' ἐκεῖνον πού δὲν ἐλπίζει καὶ δὲν περιμένει πιά, γιὰτὶ βρῆκε ὅ,τι πιθιμότερον! Ἀλλοῖμονό του! Ἀρχίζουνε οἱ μέρες τῆς θανάσιμης ἀγωνίας, μπαίνει στὸ μονοπάτι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ κεννοῦ! Καὶ κλειδῶ τ' αὐτιά μου νὰ μὴν ἀκούω τὸν ὕμνον τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ σφαλίζω τὸ στόμα του νὰ μὴ μοῦ λείψῃ πὼς μ' ἀγαπᾷ!

Ἀπὸ πού θὰ φανεῖ τὸ πρῶτο σύγνεφο τῆς δυστυχίας; ἀπὸ πού θὰ τὸ δῶ νερχεται καὶ νὰ μεγαλώνει, νὰ μεγαλώνει ὅσο πού νὰ μοῦ σκεπᾷ τὸν οὐρανὸ μου τὸν καταγάλανον;

8 τοῦ Ὀκτωβρίου.

Γύρισε ἡ Σάσα ἡ ξαδέρφη μου ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ὅλη μέρα εἶναι μαζί μου. Ὅλη μέρα κουβεντιάζουμε γιὰ τὴν ζωὴ μας, ἐκεῖνη πού περᾶσαμε χωρὶς. Τί δὲν εἶδε, τί δὲν ἔμαθε, πόσο ἔλλαξε! Εἶναι ὁμορφὴ καὶ τὴν ἀγαπῶ. Εἶναι ὁμορφὴ, πολλὸ ὁμορφὴ, καὶ μ' ἀρέσει νὰ τὴν βλέπω καὶ νὰ τὴν ἀκούω.

1 τοῦ Ὀκτωβρίου.

Τὴ σύστησα σήμερ'α στὸ Λώρη. Δὲν τὸν συμπαθεῖ γιὰτὶ τὸν φαντάζεται τριμερὰ ἐγωιστὴ καὶ χωρὶς καρδιά. Ξερεῖ πόσο τὸν ἀγαπῶ τί ἔχω ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν του, καὶ δὲ μπορεῖ νὰ πιστέψῃ, μ' ὅσο καὶ ἂν θέλω νὰ τὴν πείσω πὼς δὲν εἶναι πιά ὁ ἴδιος, πὼς εἶναι δυνατό νὰλλαξῇ ἓνας παρόμοιος χαραχτήρας. Ὁ Λώρης ἀπὸ τὴν ἑλλήν μεριά τὴ βρῆσκει ἐλαφροῦστικὴ κ' ἐπιπολαιή. Ὁμορφὴ πολὺ, μὰ ἀνικανὴ νὰ προσελκύσῃ τὴ βαθιὰ ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτα ἐξ αἰτίας τῆς φιλαρέσκειας τῆς.

Ἐντούτοις ὁ Λώρης ἐμένα μ' ἀγαπᾷ! Κάθε μέρα πῶς πολὺ μοῦ δείχνει τὴν ἀγάπην του Κ' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη τόσο, πὺν καπυτε ξεχνῶ ὅλως τοὺς φόβους μου καὶ δίνουμαι ὅλη στὴ χαρὰ! Παραξένο! Δὲν ἔχω πιά τίποτε νὰ σκέπτομαι. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μοῦ φαίνονται καλοὶ καὶ δὲν

δημοσιεύει.—κ. Ν. Ζαχ. Λάβαμε τὰ 15 καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Τὸ βιβλίο τοῦ Φ. σοῦ τὸ ξαναστῆλουμε, γιὰτὶ τὸ πρῶτο, φαίνεται, γάργαρε στὴν πόσιν.—κ. Μιλ. Λέο. Λάβαμε τὴν συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε. Ὁμορφὸ τὸ ποίημα καὶ καρτεροῦμε καὶ ἄλλα.—κ. Ν. Γ. στὴν Πόλτ. Λάβαμε τίς 5 δρ. Ἐλα ἐπιτέλους! Ὁ Ἀλμ. θάναί δῶ, ἀφοῦ μάλαστα τώρα ἔγινε...κὶ ἀπρονόμος!—κ. Μ. Φιλ. Τὸ 338 σοῦ τὸ στέλνουμε. Στείλε τὰ ἐπιστημονικὰ ἔργα. Τοῦ Βερ. τοῦ παραγγέλλουμε ὅσα μᾶς γράφεις.—κ. Κ. Ρ. θὰ δημοσιεύει, μὰ μὲ τὴ σειρά του, ἄργότερα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια

Τροποποιηθεῖς τῆς ἀλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίας, δηλοποιεῖται. ὅτι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρὰ τε τῶν Κεντρικῶν Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὀρισμένην προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1) τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000, πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦτου τοῦ τόκου ὁρίζεσθαι εἰς 1 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος μέχρι 50.000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦτου εἰς 1)2 τοῖς 0/0. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδόμενον τῷ καταθέτη διδελαιρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2) τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ 3 ἡμῶν τοῦλάχιστον.

3) τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ 6 ἡμῶν τοῦλάχιστον.

3) τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ 12 ἡμῶν τοῦλάχιστον.

3) τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ 18 ἡμῶν τοῦλάχιστον.

4) τοῖς 0/0 κατ' ἔτος, διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἡμῶν τοῦλάχιστον ὡς καὶ διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἡμῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσόν

Δέχεται ἐπὶ ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἥτοι εἰς φράγκα καὶ λίρα Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένην προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ:

1) 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν τοῦλάχιστ. 2) » » » » » » » 1 ἔτους » 3) 1/2 » » » » » » » 2 ἔτων » 4) » » » » » » » 4 » » » » » » » 5 » » » » » » » 6 » » » » » » » 8 » » » » » » » 10 » » » » » » » 12 » » » » » » » 15 » » » » » » » 18 » » » » » » » 24 » » » » » » » 36 » » » » » » » 48 » » » » » » » 60 » » » » » » » 72 » » » » » » » 84 » » » » » » » 96 » » » » » » » 108 » » » » » » » 120 » » » » » » » 132 » » » » » » » 144 » » » » » » » 156 » » » » » » » 168 » » » » » » » 180 » » » » » » » 192 » » » » » » » 204 » » » » » » » 216 » » » » » » » 228 » » » » » » » 240 » » » » » » » 252 » » » » » » » 264 » » » » » » » 276 » » » » » » » 288 » » » » » » » 300 » » » » » » » 312 » » » » » » » 324 » » » » » » » 336 » » » » » » » 348 » » » » » » » 360 » » » » » » » 372 » » » » » » » 384 » » » » » » » 396 » » » » » » » 408 » » » » » » » 420 » » » » » » » 432 » » » » » » » 444 » » » » » » » 456 » » » » » » » 468 » » » » » » » 480 » » » » » » » 492 » » » » » » » 504 » » » » » » » 516 » » » » » » » 528 » » » » » » » 540 » » » » » » » 552 » » » » » » » 564 » » » » » » » 576 » » » » » » » 588 » » » » » » » 600 » » » » » » » 612 » » » » » » » 624 » » » » » » » 636 » » » » » » » 648 » » » » » » » 660 » » » » » » » 672 » » » » » » » 684 » » » » » » » 696 » » » » » » » 708 » » » » » » » 720 » » » » » » » 732 » » » » » » » 744 » » » » » » » 756 » » » » » » » 768 » » » » » » » 780 » » » » » » » 792 » » » » » » » 804 » » » » » » » 816 » » » » » » » 828 » » » » » » » 840 » » » » » » » 852 » » » » » » » 864 » » » » » » » 876 » » » » » » » 888 » » » » » » » 900 » » » » » » » 912 » » » » » » » 924 » » » » » » » 936 » » » » » » » 948 » » » » » » » 960 » » » » » » » 972 » » » » » » » 984 » » » » » » » 996 » » » » » » » 1000 » » » » » » »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι ὁμολογιῶν πληρώνονται παρὰ τῶν Κεντρικῶν Καταστήματι καὶ τῶν αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου Ὑποκαταστήματι τῆς τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.

μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ὁ Λώρης βρίσκει ἐλαττώματα στὴ Σάσα καὶ πὼς ἡ Σάσα δὲν ὑποφέρει τὸ Λώρη. Ἀφοῦ ἐγὼ τοὺς βρίσκω καὶ τοὺς δύο τέλειους καὶ τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δύο πῶς πολὺ κάθε μέρα!

12 τοῦ Ὀκτωβρίου.

— Ὡστε φεύγεις, Λώρη, γλήγορα ἔ;

Ρώτητε σήμερ'α τὸ ἀπόγειον ἡ Σάσα τὸ Λώρη, ἐνῶ εἴταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ berceuse καὶ τὴν κουνούσε κείνος.

— Ναι, ἐπειτα ἀπὸ πέντ' ἔξη μέρες φεύγω...

— Μὰ κρίμα, τώρα πού ἤρθα κ' ἐγὼ καὶ θὰ περνούσαμε ἓνα ὥρατο χειμῶνα.

— Ναι, κρίμα! δὲν ξέρεις πόσο θάβηλα κ' ἐγὼ νὰ μένω, μὰ βλέπεις δὲ μπορῶ, εἰν' ἀδύνατο. Ὡς τώρα ἔχασα ἀρετὸ κεντρί.

— Μὰ νὰ κιάλας, γιὰτὶ ἀργήσας ἐφέτος; Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶχες ἀποφασίσει νὰ μείνεις τὸ χειμῶνα ἐδῶ.

— Δὲν ξέρω, ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω πέρασε ὁ καιρὸς.

(Ἰαναγιά μου, πόσο γλήγορα εἶχε ξεχάσει πὼς μοῦχε πεῖ ὅτι ἀνέβαλε γι' ἀγάπην μου τὸ ταξίδι του).

— Σῶνε νὰ τὰ θελήσεις καὶ τώρα, Λώρη, καὶ θὰ δεῖ πὼς ὁ καιρὸς θὰ περάσει πάλι χωρὶς νὰ τονενοιώσεις.

Ἀποκριθὲν γὰρ, πού ὅλη τὴν ὥρ'α πού αὐτοὶ μιλοῦσαν ξεσθήκωνα ἓνα σκέδιο στὸ τζάμι.

— Ποτὲ ὁ καιρὸς δὲν περνᾷ τόσο γλήγορα ὅσο

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 ! ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμμάτων ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 28 Ἰουνίου (11 Ἰουλίου) 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 ἔρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
3 Κέρδη	»	1,000
11 Κέρδη	»	100
557 Κέρδη	»	50
1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμμάτια πωλοῦνται εἰς τὰς ὁμοσπονδίας καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ τρακτορεία τῶν ἐφημερίδων πρὸς δρασμίαν ἑκαστον γραμμάτων. Ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμμάτων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ὅταν ἐμεῖς δὲν τὸν μετροῦμε. Σοὺ φαίνεται πῶς; ἄρ γησες; ξέρεις γιατί; γιατί βαριθῆκες νὰ μένεις πιά ἐδῶ.

— Ἐγώ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Λῶρης. Ἀπκτῶσαι ἂν τὸ θάρρεις Ρίτα. Ἰσα ἴσα ἐγὼ θῆταν τὸ νεῖρό μου νὰ μὴ φύγω πιά ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ἄραγε σ' ἐμένα ἀποτεινόνταν ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ ἢ στὴ Σάσα; Στράφηκα καὶ τοὺς κοίταξα. Ἡ Σάσα εἶχε κλειστά τὰ μάτια της καὶ ὁ Λῶρης ἔακολουθοῦσε νὰ τὴν κουνεῖ ἀλαφρά, βλέποντάς την.

— Εἶδατε, Λῶρη, πὺ λῆγαμε πὺς ὁ Οὐτῶθρης θὰ περνοῖσε ὅλος μὲ καλοκαιριές; Ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὸν οὐρανὸ. Πρὸ λίγου ἀέσμα εἶταν κατὰ μπλαβὸς καὶ τώρα, κοίταξε, Ρίτα, κατὶ ἀγριοτύγνεφα πὺ τὸν κατασκεπαζοῦν.

Καὶ ἡ Σάσα γελαστή, τυλίχτηκε στὸ πανωφόρι της καὶ μὲ καληνύτης. Εἶταν ἀργὰ καὶ ὁ Λῶρης τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσει νὰ τὴ συνοδεύει στὸ σπίτι της.

15 τοῦ Ὀκτώβρη.

Σήμερα ἐμεῖς μόνη μὲ τὸ Λῶρη ὅλη τὴ νύκτα σχεδόν. Τοῦκαμα ἐντύπωση πὺ μὲν ἀσυνεθιστὰ εὐθυμῇ. Ὅλο γελοῦσα καὶ στὸ παραμικρὸ εἶδινα ἀστεία ὅψη. Γελοῦσα καὶ ὅταν μὲ φιλοῦσε καὶ ὅταν μὲ ὁλοῦσε πὺς μ' ἀγαπᾷ, καὶ ὅταν μὲ βεβαίωνε πὺς λυπᾶται πὺς θὰ φύγει καὶ πὺς θὰ θῆλει νὰ τοῦ εἶταν δυνατό νὰ ἀναβάλει τὴ τριζὶ του γιὰ τοῦ χρόνου.

— Μπα... μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη σὲ βεβαιῶ, Λῶρη. Δὲ θῆταν ἀδικὸ νὰ χάσεις τὸ χρόνο σου ἀδικά; Ἐπειτα ποσοὺς μῆνες καὶ θὰ γυρίσεις; Ὡς τότε θὰ μοῦ γράφεις καὶ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο.

— Καὶ στὴ Σάσα θὰ γράφω.

— Ἀλήθεια;

— Ναι! γιὰ πὺς τὴ συνοδεύει σπῆτι της τὸ συμπαῖντα. Θῆναι ὁμορφῇ, ξέρεις. Μιὰ φορὰ θὰ γράφω σὲ σενα καὶ μιὰ στὴ Σάσα. Θῆναι πολὺ ὁμορφῇ συντροφιά γιὰ μένα τὰ γράμματά σας στὴν ξενιτιά.

Ναί, θῆναι πολὺ ὁμορφῇ νὰ σοῦ γράφουμε καὶ οἱ δύο. Καὶ πολλὰς φορὲς πὺ ἐγὼ πιθανὸν νὰ βριοῦμαι, θὰ βρῶ ἐκείνη νὰ σοῦ γράφει γιὰ μένα... Ἐ, Λῶρη;

20 τοῦ Ὀκτώβρη.

Γυρίζω ἀπὸ τὸ χωρὶ. Φορῶ ἀκόμη τὸ φόρεμά μου φορεμένο χρυσάνθεμα μαρμαρένα. Ἡ μυρουδιά τους εἶναι βρεϊὰ καὶ μὲ πειραζει. Ἡ Σάσα εἶταν καὶ ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι φοροῦσε κατὰ κόκκινα, καὶ ὁ Λῶρης ἐξαιρετικὰ χόρευε μαζί της καὶ τὴν περιποιούνταν ὅλο τὸ βράδυ. Καὶ ἐγὼ εἶμουν τρελλὰ εὐθυμῇ καὶ ὅλο χόρευα μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο. Καὶ πόσα κολακεφτικὰ λόγια, θῆ μου!

Ἄλλος μοῦ θάμαζε τὸ σῶμα μου, ἄλλος τὰ μπράτσα μου, ἄλλος τὴ χάρι μου, ἄλλος τὰ μάτια μου! Καὶ γὼ χαμογελοῦσα καὶ ἐπαίρναν ὁχρὸς ἐκεῖνοι καὶ μοῦ μίλουσαν πὺς λεύτερα καὶ ἐγὼ χαμογελοῦσα πὺς πολὺ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ συλλογίστηκα, γιατί νὰ φερνοῦμαι ἔτσι, ἀφοῦ κανεὶς δὲν παρακολουθεῖ τὴ διαγωγή μου καὶ μόνον εἶδινα τὸ δικαίωμα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ φανταστοῦν πὺς ἔκανα γούστο τὰ πρόστυχα κομπλιμέντα τους. Καὶ χαμογέλασα γιὰ λοχριασμὸ τῆς ψυχῆς μου αὐτὴ τὴ φράση. Κι ἀπάνω ἀπ' αὐτὰ ἡ Σάσα γεμῆναι στὸ μπράτσο τοῦ Λῶρη... Κάποτε κάποτε περαστικὰ μὲ ὁλοῦσαν καὶ μένω εὐχαριστημένοι καὶ ἂ θῆλω νὰ μείνουμε.

— Νὰ μείνουμε, νὰ μείνουμε ὡς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ. Δὲν ξέρετε ποσο διασκεδᾶς ἀπόψε. Κ' ἐφευγαν καὶ τοὺς ἔχανα ἀπὸ μπροστὰ μου καὶ ἐμένα μόνη μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μοῦ μίλουσαν κομπλιμέντα ἀνόητα, καὶ ἐγὼ τοὺς ἄκουα καὶ χαμογελοῦσα σὲ βάρος τους καὶ σὲ βάρος τῆς ψυχῆς μου πὺς βραχνίζονταν.

Ἀξάφην εἶδα τὴ Μαίρη. Φοροῦσε κατὰμυρκα καὶ ἀστράφτε ὅλη ἀπὸ τὰ διαμάντια. Πλάι της εἶταν ὁ ἀντὺρ της, φερμένος τοῦτες τὲς μέρες ἀπὸ τὴ Γερμανία. Κάτι ἔλεγαν καὶ γελοῦσαν σκυμένοι ὁ ἕνας πανοὺ στὸν ἄλλο. Κεῖνη τὴ στιγμὴ πέσσε ἡ Σάσα μὲ τὸ Λῶρη. Ὁ Λῶρης ἔκαμε πὺς δὲν τὴν προσέζε καὶ ἔξακολουθῆσε νὰ μιλεῖ μὲ τὴ Σάσα, καὶ κεῖνη τὸν κοίταζε ἀδιάφορη, σὰ νὰ μὴ τὸν γινώριζε, καὶ ἔξακολουθῆσε νὰ γελά μὲ τὸν ἀντὺρ της, πὺς φαίνονταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ γυναῖκα του.

Παραξένο! Μεγάλια σῆνεφα φανῆκαν στὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας μου τὸν ἀνέφελο ἀπὸ μέρες, μὰ δὲν τὰ προσέχω. Στένω καὶ περιμένω τὴν καταγίδα ἢ τὴν καταστροφή, πὺς ξέρε, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Θῆναι καταγίδα μόνον, θῆναι ἢ καταστροφή; τί θῆναι;

29 τοῦ Ὀκτώβρη.

Ἡ Σάσα ἔφυγε τώρα. Εἶταν χλωμὴ καὶ καταβλημένη καὶ μὲ πειραξένα λόγια πὺς μ' ἀγγίξαν ἀπότομα στὴν ψυχὴ. Τὴν εἶδα νὰ χλωμιάσει σὰν τῆς εἶπα πὺς πιθανὸν νὰ ὀρχόταν καὶ ὁ Λῶρης, καὶ ἔξαφνὰ ἀρχίνησε νὰ κλαίει.

— Μὰ τί ἔχεις, Σάσα; τὴ ρώτησα καὶ ἄκουσα τὴ φωνή μου νὰν τὴ ρωτᾷ μὲ σκληρὸ τόνο. Μὰ τί ἔχεις, Σάσα;

— Τίποτε, τίποτε. Δὲν ξέρω τί ἔχω. Ἐποφύρω, δὲν ἀγαπῶ τίποτε, αἰστάνουμαι πὺς δὲν ἀγαπῶ κανένα, κανένα. Κ' εἶναι φριχτὸ αὐτό. Ὅλα μοῦ φαίνονται ἀσκημα καὶ περιττά. Χτῆς ἀκόμη, καὶ μὲ ρωτοῦσε κανεὶς θὰ τοῦ εἶγα πὺς θῆθελα νὰ ἔκναφύγω πάλι, νὰ πάω πάλι στὴν Ἰταλία. Σὴ μερὰ δὲ θῆλω νὰ φύγω, θῆλω νὰ καθίσω γιὰ πάντα ἐδῶ, νὰ μὴν κουνήσω τὸ πόδι μου οὐτ' ἕνα βῆμα.

Τίποτε δὲ θῆλω, τίποτε δὲν ἀγαπῶ, τίποτε πιά δὲν ἔχει ἡ ψυχὴ μου. Κρίμα, Ρίτα...

— Εἶσαι παράξενη, Σάσα! εἶσαι ἀλλόκοτη. Δὲν ξέρεις οὔτε σὺ τί θῆς. Καὶ γέλασα ἐγὼ, καὶ τὴν εἰρωνεύτηκα γιὰ τοὺς παιδικτικὺς παραλογισμοὺς της καὶ ἐκρατήθηκα καὶ δὲν τῆς εἶπα: «Τὸν ἀγαπᾷς τὸ Λῶρη, Σάσα, τὸν ἀγαπᾷς! καὶ φοβάσαι φοβάσαι γιὰ τὴ δυστυχία πὺς θὰ μοῦ προζενῆσαι, γιατί εἶσαι παιδί ἀκόμη καὶ δὲν ξέρεις νὰ ὑπερασπίζεσαι τὰ δικαιώματά σου, καὶ δὲν ξέρεις πὺς ἐσὺ δὲ φταῖς καθόλου, ἂν ἐγὼ ἔχω τὴν ἀδυναμία, τὴν ἀρρώστια αὐτὴ νὰγαπῶ τόσο, ἕναν πὺς δὲ μ' ἀγαπᾷ διόλου... Ναι, ἐγὼ ἡ ἴδιος σοῦ τὸ λῆω πὺς δὲ φταῖς. Τί φταῖς ἐσὺ!...» Καὶ κρατήθηκα καὶ δὲν τῆς εἶπα τὰ λόγια αὐτά, γιατί φοβήθηκα μὴ τυχὸν μ' ἀποκρίνονταν: «Ναι, Ρίτα, τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ! τί φταῖς!»

3 τοῦ Νοέβρη.

Σταυρώνω τὰ χέρια μου καὶ περιμένω. Τίποτε δὲ φοβάμαι, τίποτε δὲν ἐλπίζω. Εἶμαι ἡσυχη. Δὲν ἐλπίζω πιά τίποτε. Ἡ καταστροφὴ συντελέστηκε καὶ ἐγὼ στένω καὶ τὴν κοιτάζω καὶ τὴν περιπαίζω πὺς δὲ μ' ἀγγίξει! Θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε τὸν ἡσυχο ὕπνο τὸν ἀξέγνωστο τοῦ παιδιοῦ! Πέρασε ἡ καταστροφὴ καὶ δὲ μὲ κάμει τίποτε. Εἶμαι πὺς δυνατὴ ἐγὼ καὶ δὲ μπόρεσε νὰ μὲ φτάσει. Σώριασε τὴν εὐτυχία μου, μὰ μένα δὲ μὲ πειραζει!

Εἶδα τὸ Λῶρη, τὸν ἱερμένο μου, νὰ φιλεῖ τὴν ξαδερφὴν μου τὴ Σάσα κάτω στὸν κῆπο... Καὶ δὲ φώναξα καὶ δὲ διαμαρτυρήθηκα...

Εἶχα ἀνεβεί νὰ τῆς φέρω ἕνα πανωφόρι νὰ μὴν κρυώσει καὶ ἐπωφεληθῆκαν τὴ στιγμὴ πὺς εἶπα...

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐκεῖνη ἀφῆθηκε νὰ τὴ σηκώσει σὰν παιδί. Καὶ πῆγανε στὴν καλυβὰ μὲ τὲς τριανταφυλλίες...

Μὰ τί σημαίνει ἀφοῦ εἶμαι ἡσυχη, καὶ ἀφοῦ κανεὶς δὲν ξέρε πὺς τοὺς εἶδα;

Δὲ μ' εἶδε κανεὶς. Τί καλὰ! Ὁ Λῶρης θάρρει αὐριο! θῆναι ἡ τελευταία μας συνέντευξη. Θὰ γίνω ὁμορφῇ καὶ ἐξαιρετικὰ φιλάρεσκῇ καὶ θὰ τοῦ δοθῶ ὅλη. Καὶ θὰ τὸν κοιτάζω. Θῆλω νὰ παρακολουθῶ ὅλες τὲς ἐπιθυμίες ζωγραφισμένες στὰ μάτια του καὶ στὰ χᾶδια του. Θῆταν ἀστέρο τὸ θέαμα καὶ θὰ τ' ἀπολάψω μὲ φριχτὴ ἡδονή. Καὶ ποῖος ξέρε; ἴσως καὶ ἐγὼ μὲ τὸν γενῶ χτῆνος καὶ ἀπολάψω καὶ ἐγὼ! Ποῖος ξέρε! Μαχίρι καὶ νᾶναι. Ὅσο μεγαλύτερη ἡ ἡδονὴ τόσο μεγαλύτερη ἡ ναυτία τῆς ζωῆς, καὶ ἐγὼ θῆλω νὰ τὴν αἰστανθῶ βρεῖα τὴ ναυτία αὐτὴ. Θῆλω νὰ δῶ τὴ χυδαία ἐξέγερση τῶν ἐνστικτῶν, ἴσως καὶ σιχαθῶ ἐπιτέλους τὸ ρόλο αὐτὸ τὸν ταπεινὸ πὺς παίζω!

4 τοῦ Νοέβρη.

Ὁ Λῶρης ἔφυγε ἀπόψε. Ἡ Σάσα εἶναι ἀρρωστη. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Καὶ στένω καὶ κοιτάζω, καὶ χαμογελῶ, καὶ σέρνω τὸ χορὸ ξεκαρδισμένη στὰ γέλια, τραγουδώντας δίχως νὰ κούσομαι ἕνα μονόσυρτο σκοπὸ σὰ μυρολόι.

Καλὴ ἀντάμωση, Λῶρη. Καλὴ ἀντάμωση, Σάσα, Μαίρη. Ὅποια καὶ νᾶναι. Σᾶς περιμένω πάλι νὰ ξανάρθετε, νὰ μοῦ συντροφέψετε τὴ μοναξιά μου. Νὰ ξαναδῶσω πάλι ἐγὼ τὸ σημεῖο γιὰ νὰρχνήσετε τὴν ὀρχήστρα τὴν ξεκουρντισμένη καὶ τὴν παρτάιρη, γιὰ τὸν πιὸ ἀλλόκοτο, τὸν πιὸ μακάβριο χορὸ!...

ΤΕΛΟΣ